

La Dama Endolada

Es despertà, i encara era de nit, negra nit...

Es tornà a dormir... Es tornà despertar, i encara era de nit, negra nit!

Pensaba haver dormit moltes, moltes hores, en les dues etapes. Realment, havia dormit molt? Havia dormit poc? No sabia contestar-ho.

Restà desvetllat. Ja no hauria pogut dormir més.

Sentia enraonadissa de gent que passava pel carrer, com si ja tothom anés als seus quefers. Parà atentament l'orella i li semblà sentir el trasteig de la seva filla aqueferada a la cuina. El vellet, feia anys que havia perdut la muller, i, d'aleshores ençà, vivia amb la seva filla única, ja gran, que havia restat soltera.

S'alçà del llit, va anar a obrir la finestra, que donava al carrer, i encara era ben fosc, més fosc que una gola de llop, que ja es dir!

La seva imaginació fou assaltada per un malastruc pressentiment. I es posà a cridar:

-Maria!

-Ja vinc pare -contestà la bona filla, amatent.

La noia, estones ha que s'havia llevat. Era a la cuina feinejant. Ja trobava estrany que el pare tardés tant a anar a esmorzar. I trobava també estrany que la cridés. No ho feia mai. No necessitava ningú que l'ajudés a llevar-se. Solia baixar al menjador, tot xiroi. Això feia malpensar.

Maria va córrer a la cambra del pare. El trobà mig vestit, assegut en una cadira...

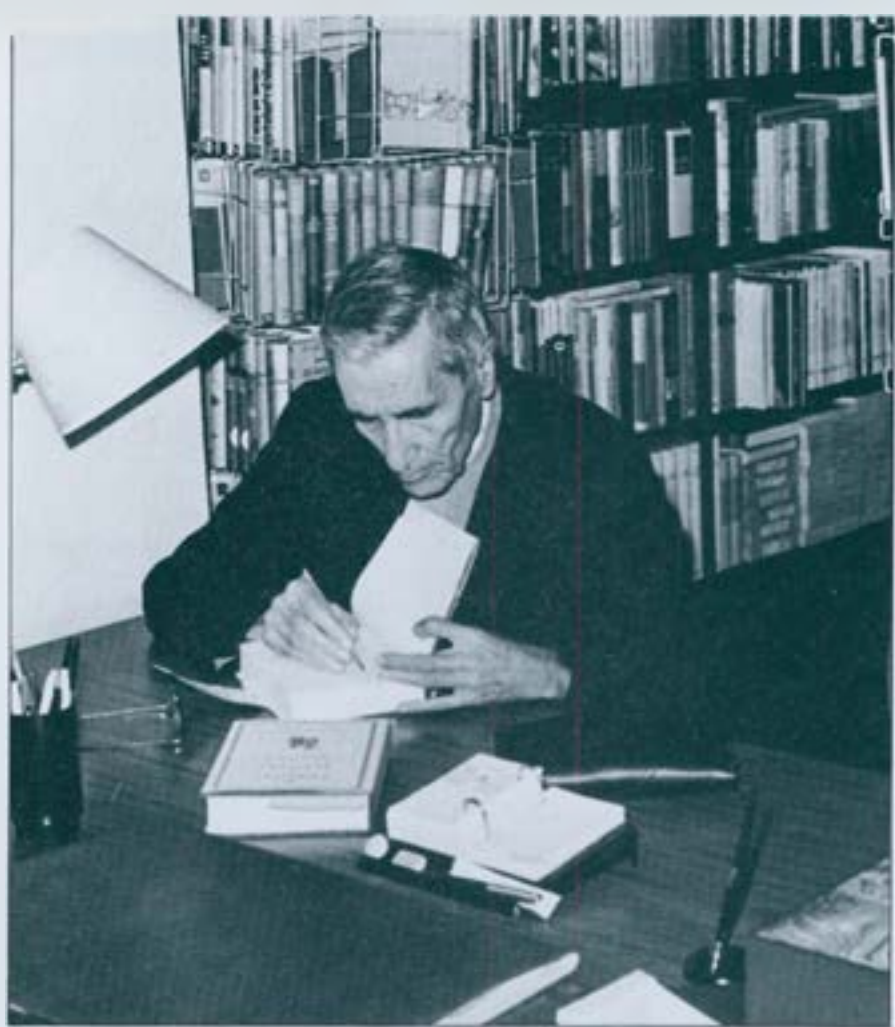
-I ara, què passa?

-Quina nit tan llarga!

-Tan llarga...?

-He obert de bat a bat la finestra que dóna al carrer, i tot fosc, ben fosc!

-Tot fosc? Si fa un sol esplenderós...

-Fa sol?

I es posà a plorar, entre sanglots...

-Doncs, no he veig... S'ha fet fosc per mi... Com si ho pressentís, així que he obert la finestra. Qui ho sap si ja abans, a la matinada... car, així que despuntava el dia, ja es filtrava un fil de llum per les cretles dels batents de la finestra... I avui, res de res. He somniat llargament. Somniava que era en un bosc travessat per una ruta ben fressada, un camí que no menava enlloc. M'havia perdut... Del fons del fons del bosc, sortí una bella dama, tota endolada: túnica negra, mantell negre, cabellera negra, que davallava del seu cap com una cascada que mig li cobria la cara. Només se li veien una mica els ulls, també negres, ben negres. Vaig restar uns moments contemplant-la. Semblava com si vingués al meu encontre. S'anava apropant, apropant, i, en arribar molt aprop meu, es fonia, desapareixia... Em despertava intrigat... Qui era aquella bella dama endolada?

I pare i filla s'abraçaren fortament plorant.

-Maria, filla meva, d'ara endavant tu seràs sempre més per mi aquella dama endolada. Però tu no et fondràs... I jo podré abraçar, abraçar!

(Del llibre "Narracions extravagants")

Sembrador d'adéus

*A cada adéu jo sembrava una mica de mi.
Qui en recollia la sembra?
El guaret? El camí?
El pedruscall? La bardissa?
Jo no ho sé, sols puc dir
que a cada adéu jo sembrava una mica de mi.*

Espines naixents

*L'espina quan neix ja punxa.
Tot just vas néixer, cor meu,
ja et neixerien espines,
que jo, tan petit, plorés!*

La dolça pau

*Doneu-me la dolça pau
colgada a les altes cimes
i un retallet de cel blau,
somrient entre calimes.*

*Una casa ben oberta,
que ni tingui por del vent,
dalt la codina deserta...
i un desert de pensament.*

Roses i espines

*Branc de roser que tot t'inclines,
plores la rosa que has perdut?
Plany el bon lladre, que s'ha endut,
junt amò la rosa, les espines.*

(Epigrames del llibre "Fulles d'heura")